

[Guldberg.]

kan jeg ikke se overhovedet kan bidrage til nogen løsning på problemet.

Man kan sige, at det er de lave kurser, der er årsag til de høje priser, men man kan lige så godt sige, at det er de høje priser, der er årsag til de lave kurser. Det er et spørgsmål om produktiviteten og et spørgsmål om, hvor man begynder. Man kan ikke se bort fra, at kapitalmarkedet såvel som arbejdsmarkedet er sammenhængende og en helhed. Hvis man vil pille et enkelt område af produktionslivet ud gennem særlige ordninger af en eller anden form, det være sig denne eller en anden, forsøge at give dette område en særlig fortrinsstilling i forhold til andre produktionsområder, f. eks. rentemæssigt, så har man dermed ladet dette område få fordele på bekostning af de andre, og hvis man har nogenlunde fuld beskæftigelse, så er det alene et spørgsmål om at flytte rundt på arbejdskraften fra det ene område til det andet, og de vanskeligheder, som man tror man løser det ene sted, dem fordobler man det andet. Havde man holdt et lukket renteniveau, et særlig lavt renteniveau for byggeriet, sådan som man er inde på, så ville man kun have forøget presset på renteniveauet et andet sted. Derfor er løsningen af det spørgsmål, vi arbejder med, derunder også spørgsmålet om at få en virkelig billiggørelse af byggeriet og dermed af huslejen i de ny boliger, et spørgsmål om at få ordnet renteniveauet i samfundet som helhed, og man opnår intet som helst ved at forsøge at udskyde en sådan løsning ved at tage en enkelt sektor ud og give den sit eget kunstigt tilvejebragte renteniveau og dermed forøge vanskelighederne for alle de andre.

Jeg skal ikke gå ind i en yderligere diskussion, men vil med disse bemærkninger blot sige dette, at vi kan ikke se, man opnår det fjerneste ad denne vej; vi mener tværtimod, at man vil sinke mulighederne for en fornuftig løsning af hele bolig- og byggespørgsmålet, hvis man går ad den vej, der her er foreslået, men det er vel også

utænkeligt, at vi skulle betræde den som en isoleret foranstaltning. Vi skulle gerne se at få det hele bragt i orden på én gang; derom er de fleste af os vist enige.

Hastrup: Mit parti mener ikke, at det lovforslag om oprettelse af en boligfond, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen med så beundringsværdig energi, kan man sige, fremsætter hvert folketingsår, vil være et egnet middel til løsning af boligproblemerne.

Det er forståeligt, at det ærede medlem og hans parti er bekymret over den høje leje i nybyggeriet. Han er ikke ene om denne bekymring. For første gang er vi nået dertil, at en almindelig dansk arbejderindtægt ikke er i stand til at klare den husleje, der fordes selv for en lejlighed af beskeden størrelse i nybyggeriet. Det har altid været svært, men helt umuligt var det dog ikke tidligere; det kan man vel næsten sige, det er det nu. Medens huslejen for en nyopført lejlighed på 85 m² i hovedstadsområdet i perioden 1951-60 androg knap 25 pct. af en ufaglært arbejders disponible indkomst, så androg den 36,3 pct. i 1964 og formentlig nu omkring en 40 pct. svarende til op imod 2 ugers løn. Det er unægtelig en meget beklagelig udvikling, navnlig når man tager i betragtning, at mange familier jo ikke har anden mulighed end at bosætte sig i det dyre nybyggeri, fordi de er afskåret fra at få en lejlighed i den ældre og billigere del af boligmassen.

Med det foreliggende lovforslag søger man at løse dette problem ved simpelt hen at lade statskassen nedbringe huslejen i nybyggeriet over skatteudskrivningen. Det er lovforslagets realitet, og det fremgår også af lovforslagets § 6, hvor der nok navnlig skal lægges vægt, formoder jeg, på punkt 1, hvori det foreslås, at boligfondens midler skal tilvejebringes ved bevilling på de årlige finanslove.

Hertil er især at sige, at det bliver dyrt. Lovforslaget ønsker ganske vist kun at begunstige det sociale byggeri, som dog